

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 15. november 2019
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Freia Kirkeskov-Hansen
Sagsnr.: 2019-0037-0070
Dok.: 1294522

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 15 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 8. november 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kristian Hegaard (RV).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 15 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9):

”Kan ministeren redegøre for forskellen i betingelsen "nærliggende fare for" der ændres til "fare for", herunder angive konkrete eksempler på denne forskel?”

Svar:

Efter straffelovens § 236, stk. 3, kan den dømte i dag gives et forbud, når det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den dømtes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at der er nærliggende fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed, og at forbuddet vil være egnet til at forebygge denne fare.

Det fremgår af forarbejderne til den gældende straffelovs § 236, stk. 3, jf. Folketingstidende, 2012-2013, A, L 141 som fremsat, side 67, at forbud i almindelighed kun bør anvendes, hvis den dømte tidligere er dømt for tilsvarende forhold eller nu findes skyldig i ligeartede forhold begået ved forskellige lejligheder over for forskellige ofre. Er den pågældende ikke tidligere straffet for lignende kriminalitet, vil en enkeltstående overtrædelse således efter de gældende regler ikke give anledning til forbud, uanset om overtrædelsen er grov og eventuelt er begået over for flere ofre (eksempelvis grov voldtægt af flere ofre ved én lejlighed). Er den pågældende ikke tidligere straffet for lignende kriminalitet, vil en flerhed af overtrædelser begået over for samme offer heller ikke give anledning til forbud, og dette gælder, selv om overtrædelserne er grove og/eller er fortsat gennem lang tid (eksempelvis seksuelt misbrug af et barn gennem flere år).

Med lovforslaget foreslås det at ændre straffelovens § 236, stk. 3, så forbud kan gives, når det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den dømtes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at der er fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Dermed vil det ikke længere være et krav, at der er nærliggende fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Ændringen vil bl.a. betyde, at forbud efter straffelovens § 236, stk. 1, også vil kunne gives i tilfælde, hvor den dømte ikke tidligere er straffet for lignende kriminalitet, når forbrydelsen er af grovere karakter.

Det vil f.eks. kunne være tilfældet, når forbrydelsen er begået af flere i for-
ening (f.eks. gruppevoldtægt), er begået over for flere ofre (f.eks. samtidig
blufærdighedskrænkelser af flere ofre), eller når der er tale om gentagne el-
ler længerevarende seksuelle overgreb mod ét offer. Derudover vil retten
kunne lægge vægt på, at forbrydelsen er begået over for et eller flere børn,
herunder på barnets alder.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.